

Húsvéthétfőn a sok csokoládé és a még több pénz a fontos

Körbelocsolták Szegedet

Akad olyan férfiember, aki kéreppárral, más busszal, gépkocsival, megint más gyalog teszi meg a húsvét hétfőn szokásos locsolókörutat. A lényeg úgymint mindig ugyanaz: megöntözni a lányokat, asszonyokat – nehogy elhervadjanak. Persze nem minden hölgy rajong a szagos kölniért.

A Magyar Néprajzi Lexikonban a húsvéti locsolóköddel kapcsolatban a következőket olvashatjuk: „A húsvéti locsolás ősi katórikus rítus keresztényesített formája. Eredetének egyházi magyarázata részint a keresztelésre utal, részint arra a legendára, amely szerint Jézus feltámadását hirdető jeruzsálemi asszonyokat locsolással akarták volna a zsidók elhallgattatni, illetve a Jézus sírját őrző katonák vízzel öntötték le a feltámadás híret vivő asszonyokat.” Napjainkra a locsolóköddé eredete feledésbe merült. A lényeg a sok csoki, a még több pénz, és persze az idősebbek számára némi itóka elfogyasztása.

A szegedi Szepesi Bálint és Tranger Zsolt már reggel hat után talpon volt, majd nyolckor felpattantak kerékpárjukra és nekivágtak az útnak. A 14 éves fiúknak korán kellett indulniuk, hiszen úgy döntöttek, az osztály összes lányát megöntözik. Dél előtt kilenc órakor Mihálytelek felé tartottak, majd következett Szeged belvárosa, onnan pedig Dorozsma felé vették az irányt. A locsolótúra előtt azért mindketten megöntözték családjuk nő tagjait. – Két tesómat és édesanyámat locsoltam meg, de ők nem nagyon szeretik a locsolóköddet – mesélte Bálint, aki elárulta, a csoki mellé jól jön a pénz is, de abból, mint mondta, sajnos keveset adnak.

A fiatal emberek idején sem hagyták, hogy elhervadjanak a lányok.

Fotó: Gyenes Kálmán

Nem panaszkodott viszont az ötesztendő Matuszka Dávid Levente, aki busszal érkezett Makórról Gyálarétre. A kisfiút nagypapája, a szegedi Papdi József kísérte. – A nagypapának ilyenkor ez a dolga – jegyezte meg. A kis Dávid büszkén mesélte, hogy Böbe néninél már kapott három tojást és háromszáz forintot.

A gyálaréti Máté Tóth család lányai, az ötéves Kata, a 12 éves Luca és nővérük, a 14 esztendő Anna már a hét végén elkészítettek a locsolóknak járó tojásokat.

Anna megjegyezte, ő inkább a kezére szokta kérni a kölnit, mert különben bűdös lesz a haja. A kis Kata rollerezés közben elmesélte, hogy már járt náluk a kiscsoportos Szabi és Bence, de már a nagycsoportos Ádám is meglocsolta.

Buczkó Balázs és testvére, Dániel fél tizenkettőkor futott be Máté Tóthékhoz. A fiúk reggel nyolckor indultak el. Már tizenkét helyen jártak, de még legalább három családot felkerestek. Máté Tóthéknál éppen ak-

kor sült ki a finoman illatozó sajtos sütemény, de a Buczkó testvérek korábban annyit ettek, hogy már képtelenek voltak megkóstolni a háziasszony süteményeit.

Nem minden nő kedveli, hogy húsvét hétfőn illatos kölnikkel öntözik. Egy szegedi, makkosházi fiatallány elárulta, hogy édesanyja őt és édesapját reggel a következő szavakkal engedte be a szobába: „Jöhettek locsolni, de csak feltartott, üres kézzel!”

A. T. J.

„Alig várjuk, hogy elkészüljön, s már esszük is”

Harminc kiló sonka főtt Farkaséknál Domaszéken

Miközben a domaszéki Farkas Ferencné, Matild néni a konyhában kalácsot, lekváros kiflit és túrós lepényt sütött, férje az udvaron felállított üstben mintegy harminc kiló sonkát és nyolcvan tojást főzött meg.

A domaszéki Farkas Ferencné, Matild néni már nagycsütörtökön elkezdett sütni, főzni. – Úgy tanultam az édesanyámtól, hogy nagypénteken nem szabad tüzet gyújtani, ezért csütörtökön törött babot készítettem és gubát sütöttem, amit pirított zsemlemorzsával, cukorral, vagy mákkal szórtam meg. Pénteken pedig takarítottam, készültünk a szombatra – mesélte Matild néni a konyhában, miközben gyakorlott mozdulatokkal fonta a kalácsot, s lekvárral töltötte meg a kifliket. A sütőben pedig egyre szebb színt öltött a túrós lepény.

Matild néni szombaton már reggel hatkor talpon volt. Bevásárolt a kalácshoz, majd elkezdte dagasztani a tésztát. – Gyermekkoromban szombaton még nem lehetett enni a sonkából. Vágtunk egy kis darabot, vasárnap elvittük a templomba, ahol a pap megszentelte, majd amikor délután hazaértünk, akkor ettünk belőle. Manapság alig várjuk, hogy megfőjön, s már esszük is – mesélte a háziasszony, aki húsvétkor legalább a nap felét a konyhában tölti.

Az udvaron felállított hatalmas üstben három család mintegy harminc kiló sonkája főtt, s ársztott egyre jobb illatokat. Ennek elkészítése Farkas Ferenc feladata. – Ha az idő engedi, mindig az udvaron készítem el a húsvéti sonkát. Fokhagyma, só, bors, ba-

bérlevél, Vegeta kerül a vízbe. Amióta az eszemet tudom, a sonka mellé mindig főzünk kolbászt is. Azt bármikor bele lehet tenni, a lényeg, hogy húsz percnél tovább ne főjön, mert akkor kiszárad és kemény lesz – árulta el Farkas Ferenc.

Miközben Matild néni először a túrós lepényt, később a lekváros

kiflit szolgálta fel, férje elmondta, a sonka mellé hat szál kolbászt és nyolcvan tojást főz. Ez utóbbit csak akkor teszi bele a lébe, amikor mindent kivett. A tojást tíz percnél tovább nem szabad főzni, különben megzöldül a teteje. – Úgy mondjuk, hogy megőregszik a vízben – tette hozzá.

A. T. J.

Harminc kiló sonka rotyogott a Farkasék udvarán felállított üstben.

Fotó: Schmidt Andrea

Megmutatják örömeiket

A feltámadás estéjén, illetve húsvét vasárnapján a megye szinte minden katolikus plébániatemplomában körmenettel ünnepelték a hívek, hogy vallásuk alapítója, Jézus Krisztus örök életre támadt a kereszthalálból. A szertartás üzenete: a keresztények az egész világ előtt tanúságot tesznek túladó örömről, hitük szerint ugyanis valóság, hogy bűneik megbocsáttattak, valóság, hogy Jézus a keresztalálból feltámadt. A vallási jelenség eredete a római császárkultusz szertartásai közt keresendő, az ókori vallás jelképeit követő hívek diadalmas menete ihlette meg a birodalomban élő keresztényeket. A pap miseruhája fölé aranyszínű palástot vesz, ezzel fogja meg és mintegy őrzí az átváltoztatott ostyát, az eucharisziát őrző szentségtartót. A celebránst a szertartáson résztvevő papok, majd a hívek követik.

Húsvéti szertartás a Kálvária téri templomban.

Fotó: Karnok Csaba

Lakókocsival járják a világot

Sátras utánfutóval, lakókocsival és lakóautóval járnak kirándulni a Magyar Camping és Caravanning Club tagjai. A Csongrád megyei szervezet negyven családból áll. Kortól, nemtől és foglalkozástól függetlenül közösen szerveznek rövidebb-hosszabb utazásokat.

A Magyar Camping és Caravanning Club célja, hogy tagjai hasznosan töltsék el szabadidejüket, egészséges életmódra nevelje a családokat, illetve sátras, lakókocsis és lakóautós kempingező közösségek alakuljanak ki. A klubnak Csongrád megyében is működik egy alapszervezete, melynek negyven család a tagja.

– Kortól, nemtől és foglalkozástól függetlenül bárki beléphet

hozzánk. Csak egy a lényeg, hogy szeressen kirándulni, szeresse a kempinget – tudtuk meg Tóth Józseftől, a megyei szervezet ügyvivőjétől. Józsi bácsi nyugdíjas léte nem pihen otthon, hanem járja az országot.

Fiatalon még hátizsákos turistaként kirándult. Miután megnősült, vett egy sátras utánfutót és a családjával együtt utazott. – Mostanra már szinte csak a fiam és a három unokám használja a jó öreg sátrunkat. Én többnyire a klub ügyeit intézem – mesélte.

A klub tagjai közösen, de néha külön-külön is utaznak. Belföldön szinte már valamennyi kempingben voltak. Külföldön főleg a horvát és a spanyol tengerpart a legkedveltebb úti céljuk. A magyar klub tagja a 36 országot ma-

megszerzéséért. Felolvasóest, kisfilmek és gitárkoncert mellett 22 órától hagyományos Kispál és a Borz koncerttel várják az érdeklődőket a kar központi épületében (Szeged, Boldogasszony sgt. 6.) Szerdán vízi vetélkedőre kerül sor a sportuszodában, majd este a Quo Vadis és a Unique együttes lép fel a JATE-klubban. A csütörtöki események fő helyszíne a Topolya sori sporttelep, ahol izgalmas feladatokkal várják a résztvevőket. A rendezvénysorozatot – amelyre az SZTE hallgatói mellett a szervezők minden érdeklődőt várnak – felejthetetlen buli zárja.

Szegedi jelképiség és vásárhelyi tradíciók

Kortárs törekvések

Elvontság, jelképiség, technikai újítások kontra tradíciók és realista látásmód – a vásárhelyi tavaszi tárlat szegedi és helyi alkotóinak munkái közt jól látszanak a stílusbeli különbségek.

Míg a vásárhelyi alkotók jobban kötődnek az alföldi realisták, a nagy elődök, Tornyai János, Rudnay Gyula hagyományaihoz művészi magatartásmódban és etikában, a realista látás- és megjelenítési módban, addig a szegediek inkább a kortárs törekvésekhez közelítenek, elvontság, jelképiség, technikai újítások jellemzik munkáikat.

Jól látszik mindez a vásárhelyi tavaszi tárlat kiállítótermeiben, ahová belépve a bal oldalon helyi, míg a szembelevő falon jobbra a megyeszékhelyen élő alkotók festményei, kerámiai láthatók – mutatott körbe Dömötör János művészettörténész. A vizualitásból merítő, de azt nem lemásoló, sokkal inkább egyénileg átfűrt képek, mint Erdős Péter Téli Mártély, illetve Csikók című, finom naturalizmusban fo-

gant olajfestménye az egyik, Szűcs Árpád apró vonalakkal és geometrikus formákból építkező Nyár és Függőhíd című olajképei a másik falon.

De ugyanígy beleillik a szegedi művészek alkotásainak sorába Cs. Pataj Mihály lendületes, nagy vonalakkal építkező, elvont természeti formákat, illetve emberi arcokat ábrázoló két festménye, vagy Pataki Ferenc groteszk és ironikus akvarelljei, a Vízállás jelenítés és a Cezanne almája.

Persze ne feledkezzünk meg az olyan egyedülálló alkotásokról sem, mint Bányai Béla archaikus, ugyanakkor modern, deszkákra festett Mozdulat című alkotása, mely a nemrég elhunyt rádiós szerkesztőnek, Szabó Évának állít emléket, vagy Feketének Loványi Erzsébet élen színű foltmozaikjai, illetve Tóth Magdolna színes, mozgalmas kerámiai, s Füz Veronika érzékeny mintázású plakettjei. Mindezeket és még sok más alkotást április 27-ig tekinthetnek meg a műkedvelők a vásárhelyi Tornyai múzeumban.

SZÓGI ANDREA